

Vasile Popovici

Pleaca cocorii

vol.vii



SEMĂNĂTORUL
Editura online
August 2011

**Elenei – sora mea -
atât mi-a mai ramas din cati
au fost!**

Exegeză

Pleacă cocorii

Vasile Popovici (autor)

*

*„cum să mai cred în îngeri când „roata olarului”
bântuită-i
de umbre...*

Poetul **Vasile Popovici**, născut la 20 decembrie 1938, comuna Corni, județul Botoșani, absolvent al „Facultății de limba și literatura română” are în palmares următoarele volume:

Paradoxuri - vol. I (Poezii) – Edit. Princeps Iași- 2007; **Joc perpetuum** - vol. II (Poezii) - Edit. Princeps Iași-2007; **Demonul angelic** - vol. III (Poezii) - Edit. Princeps Iași-2008; **Cântece și taine** - vol. IV (Poezii) – Edit. Princeps-Iași-2008 ; (volum inclus în cartea „Demonul angelic”); **Întoarcerea în Nimic** – vol. V (Poezii) - Edit. Princeps Iași-2008.

Scrierile sale apar și în publicațiile:

Revista *Țara de Sus* – Revistă de cercetare a culturii tradiționale din județul Botoșani; Revista *Moldova Literară* - editată de Liga Scriitorilor – filiala Iași, (Mihai Păstrăguș); Revista *Dor de Basarabia* – Periodic de răspândire a cunoștințelor despre neamul înstrăinat.

Amintim câteva premii: **Premiul ASTRA** – obținut la Festivalul național de poezie „Nicolae Drăgan”- Galda de Jos – Alba, 6-7 noiembrie 2010; **Premiul special la Festivalul Internațional de Creație Literară „Titel Constantinescu” ediția a IV –a , 2011**, organizat de Editura Rafet din Râmnicul Sărat, județul Buzău.

* * *

În volumul „ **Pleacă cocorii**”, apărut la editura on-line **Semănătorul**, 2011, volum de esență filozofică, poetul se apropie cu sensibilitate și gândire profund reflexivă de dramele materiei, de rănille spiritului... adesea derutat de „necunoașterea” drumului către ”cel ce-a fost înainte de naștere”.

*„mă-ntreb din nou // dacă mai este-un rost, // când toate-s doar pământ, pământ.” (**Speranțe de pandore**).*

Întreaga scriere are ca „temelie” trecerea ireversibilă a timpului, angoasa, dureroasele căutări în spațiu iluzoriu dintre viață și moarte. Rațiunea caută răspunsuri, se zvârcolește în „așternuturile” bântuite de îndoială și umbre, umbre ce opacizează, zăvorăsc calea spre adevăr. Cum să rămâi impasibil când toate frumusețile lumii, când cea mai desăvârșită ființă (omul), se transformă lent... în elementele primordiale - trecute prin „inima neagră” a pământului. Acest adevăr este plătit cu „exilul” pe insula suferinței, cu spalberarea „atâtor năzuințe” ----

*„se-nvârte roata morii zi și noapte // atât // cât încă apă curge-n scocul // morii. // Și macină, // și macină boabele răscapte // făină pentru ziua-nmormântării.” (**Roata morii**).*

Imaginația poetului, fecundă... străfulgerată de abisale trăiri, tensiuni poetice, se lasă prinsă în jocul uimitoarelor tonuri de lumini și umbre. Când zorii îi bat discret în fereastră... poate auzi limpede „roata morii” care macină nevăzută... clipele, orele, visele, fericirea, anotimpurile atâtor speranțe... totul!

Trăirea poetului, rostirea, - aflate într-un circuit coerent al judecății (estetice și filozofice) – urmăresc aducerea pe vatra luminoasă a olarului(ca ofrandă), a tuturor frământărilor sale interioare, a neliniștilor ... reliefate prin metafore deosebite cu o largă arie semnificativă și estetică.

„Măcar retoric nu te întreba; // în toate // să-ți cunoști măsura; // Și ca să îți închidă gura // Te-ndeamnă: // „Crede și nu cerceta!” (Nu te-ntreba).

Srierea poetului **Vasile Popovici** pare un dialog neîntrerupt cu Divinitatea... pune întrebări necruțătoare, fără a se umili și îngenunchea... ci, dimpotrivă, păstrându-și verticalitatea ca un adevărat „fiu” zămislit după „chipul și asemănarea” Marelui Creator.

„Nu te-ntreba” – nu intră în sfera gândirii acestui „Sisif” care nu abandonează lupta cu „forțele necunoscutului” și nu-și găsește liniștea până la aflarea „undei luminoase” – sperând că aceasta va deschide „poarta” spre „vechea ordine a lucrurilor”... lipsite de osânda împărțirii ființei între cer și pământ.

Este nedrept, ca iubirea, aura neasemuită de frumusețe din ochii îndrăgostiților să dispară în pulberea vremii „măcinată” de această rotire neîntreruptă spre „zero absolut”.

„Și pentru ce tot jocul ăsta schizoid, // perpetuu, // să-mi treacă de urât?! // Și n-am rămas de-a pururi // dincolo de zid // și nu m-aș fi născut?! // Să fi rămas de-a pururi în zero absolut. (Mă doare nemateria).

Timpul iubirii este fără egal... este esența pură a întregii trăiri. Cât de suve și delicate sunt versurile:

„Mai știi // de noaptea-' ceea câmpenească // și cu lună? // Nici unul nu-ndrăznea // ce-avea de spus să spună. // Mai știi că am trăit atunci // noi doi, noi amândoi, // întreg trăitul // cât a fost să se agațe-n noi?” (Mai știi...?).

Vremelnicia lucrurilor lumești solicită sensibilitatea creatoare a poetului care descoperă alchimia cuvintelor, îmbrăcându-le în culorile curcubeului, repirând liric pe culmile luminoase ale imaginarului, luând în stăpânire (cu lejeritate) mijloace de expresie radioase, minuțios meșteșugite. Și câtă prosepțime și frumusețe au versurile:

„Vremelnic // te-ai schimbat în curcubeu, // zvâcnind // dintr-un izvor cu apă vie. // La capătul cel 'lalt, // fântână-eram eu // din care ți-ai luat culoare și mânie. (Vremelnic).

„Ușa este simbolul de trecere dintre două stări (a două lumi), dintre cunoscut și necunoscut, dintre lumină și întuneric, dintre bogăție și sărăcie.

Ușa deschide calea spre revelație. Spațiul familial începe (propriu-zis) de la ușa casei părintești care desparte mediul deschis extern – de mediul închis intern. Ușa este partea cea mai plină de semnificații a unei case(o deschidem – închidem, batem în ea, o încuiem). Ea reprezintă un prag, un hotar. Pășim prin ea intrând sau ieșind. Întrăm într-un alt mod de viață, într-o altă stare de spirit, căci ea ne duce spre alți oameni, într-o altă atmosferă.”

Primii pași peste pragul casei părintești se fac sub privirile iubitoare ale mamei. Când ființa cea mai dragă sufletului nu va mai deschide niciodată „ușa” casei... se produce o ruptură, rădăcinile uscându-se lent de-atâta durere...

Poetul, grație unei memorii deosebite, reușește să păstreze în amintire momente rare (momente care marchează trecerea fiecărei clipe), insistând asupra planului descriptiv (plan în care trăirea intensificată, exultă...).

Cuvintele, asemenea apelor curgătoare, își dezvăluie forța creatoare, ducând la tulburarea conștiinței, la răscolirea întregii simțiri..

În curgerea lentă a timpului totul se destramă – rămânând doar „urme” și palide ecouri între pereții odăii în care a stat de veghe nopți la rând – ființa ce-a luminat drumul poetului.

„Au mai rămas urme; // de mamă. // Voal de mireasă, // zăbranic de moarte. // Lada de zestre. // Goală. // Doar lada. // Fără zăvor, fără încuietori.//

Pașii; // și pașii îi văd prin ogradă. // Mersul; // și mersul. // Și rătăcita privire spre // zarea aceea // în care-și vedea fiul // tot depărtându-se, // tot depărtându-se." ... (Urme).

Zădărnicia acestei lumi în care „toate-s vremelnice”, așterne pe chipul poetului o lumină stranie, asemenea unui amurg ce se scaldă în ape sângerii.

„Eu nu știam // ce e apusul; // văd numai umbre, // umbre doar. // În fața mea e un hotar; // un pas // și dincolo-i apusul.// Eu nu știam // ce-i neantul; // cad lacrimile unui fiu; // bătut capacul pe sicriu, // iar dincolo de el // e neantul.” (Nu știam).

Cine nu a fost prins în „nisipuri mișcătoare” nu poate ști cum flutură steagul celor învinși de sete și întrebări... nici cum „în joaca reflexelor, // fata morgână // se zbenguie'naltă, // oacheșă. // goală.” (Zănatic gând).

Îndoiala crește pe măsură ce „se vremuiește // a sfârșit grotesc // și-apocalipsă, // iar noi, // noi încă n-am găsit veriga lipsă.” (Veriga lipsă). Cu toate durerile trupești și tot zbciumul sufletesc, dorința poetului de a dăinui în „ochiul sterp „ al timpului este acerbă... Văzând (cu maximă luciditate) cum trupul de lut este supus degradării, descompunerii – până la cea ma infimă particulă – acesta cere Creatorului o amânare (și chiar o minune) pentru a nu ajunge pe „masa de disecție” a necunoscutului...

„ - Dă-mi, Doamne, // trupul înapoi! // Mi-e dor de durere de suspin, // de-ntristare. // Trimite „va” înștiințare popii // și lasă, // mai lasă o vreme suflare // și-n trupul Caliopii. (Dă-mi, Doamne, trupul înapoi).

Cuprins de remușcare (în toiul nopții) și în faza de „crepuscul” a existenței terestre... **poetul Vasile Popovici are puterea să se confeseze divinității...** așternând pe hârtie versuri nemuritoare, fascinante...

„Eu n-am crezut în îngerii // care // cântă-n cor //și ne
zâmbesc // și ne veghează, // ce poartă-n aripă un zbor, // nu de Icar,
ci îngeresc.//

În visul meu... // – mi se părea concret –// mi-a apărut un înger // ce
m-a certat // pe îngereste cu blândețe // pentru necredința mea... //
necredința mea... (**Eu n-am crezut în îngerii**).

* * *

„Cocorul este pasărea lui Apollo, zeul soarelui, care, de obicei, ia
forma unui cocor atunci când vizitează țărâmul lumesc. Cocorul este asociat
cu poezii, ce îl au pe Apollo ca patron.”

“Europenii consideră cocorii simboluri ale vigilenței și loialității,(...)
...(...) reprezintă și fidelitatea, încrederea și constanța în dragoste.”

„Pentru chinezi, cocorii erau „tian he” (cocori divini) sau „xian he”
(cocori binecuvântați), deoarece zeitățile taoiste și fiii iluminate erau
transportate pe spatele lor între țărâmul ceresc și Insulele celor
Binecuvântați. De asemenea, ei poartă sufletele meritorii către Paradisul de
Vest și oamenii către un nou nivel de conștientizare spirituală.”(...).

Volumul „**Pleacă cocorii**”... se naște din adevărurile
lumii, adevăruri trăite de **poetul Vasile Popovici**, cu frenezie, cu
teamă ... urând uneori, și iubind mereu această trecere prin infernul
și paradisul terestru. Un volum ce-și deschide „întreg cerul”
sufletului... suflet care este dăruit cititorului. Nu ezitați! Pășiți cu
încredere...

Valentina Becart

Pleacă cocorii

Pleacă cocorii, ducând
pe aripile lor
încă un an din anii mei
care mi-au mai rămas;
pleacă cocorii,
iar pentru unii e ultimul lor
zbor,
după cum și pentru mine
poate fi,
ultimul popas.

Pleacă-n șir inconfundabil
de cocori
ca o emblemă mișcătoare
proiectată-n cer;
fac ocol de bun rămas
când au ajuns la nori,
iar apoi se pierd
în aura aceea de mister.

M-am entuziasmat
când au venit cocorii-n
primăvară;
când îi văd că pleacă,
am un sentiment ciudat.

Toate câte sunt în lume,
toate zboară,
toate au doar un sosit
și un plecat.

Altă ordine în univers
ar anula plecatul
și am avea și noi o veșnicie
pământească;
poate-ar poposi mai mult pe-aici
Prea 'Naltul
și lumea-ar fi mai bună ,
mai umană.

Speranțe de pandore

La ce folos crescutul
dac'-am rămas
copilul
ascultător și nelipsitul de la ore?
Ursita,
nedeliberând, mi-a hotărât
exilul
atâtor năzuințe:
speranțe de pandore.

Nici eu nu știu ce sunt,
ce-am fost
și dac'-am fost;
nici eu nu știu
ce-am fost,
ce sunt
și dacă sunt.
Mă-ntreb din nou
dacă mai este-un rost,
când toate-s doar pământ, pământ.

La ce folos crescutul?
E parte dintr-un joc!
Intrare în necunoscutul?
S-a mai făcut un loc!

Un loc
cu rezervare din secunda una
intratului în jocul ingrât
și chiar obscen.
Ce să mă tângui caraghios
când soarele și luna
intrare au
pe-aceeași poartă;
întregul univers,
plecare-n marea noapte
a purces.

Pandora! Pe unde ești? Speranțele?
Niciuna! Obscen!

1 iunie 2008

Vise spulberate

Aşa-şi dorea sărmăna mama
s-ajungă popă fiul ei,
nu să o mântuie de rău,
s-ajungă-n rai de dumnezei,

ci uite-aşa, din drag de mamă,
să-i fie fiul primu'-n sat;
mai breaz ca popa altul nu-i,
să aibă poale de pupat.

Şi-ar pune-n cap potcap, sfinţia,
(s-ar bucura mama, sărmăna)
şi Dumnezeu i-ar pune mâna,
binecuvântându-i neprihana.

De n-ar avea pe cap, potcap,
i-ar fi popitul în zadar
şi cum s-o dreagă, ce să facă
fără potcap şi fără har?!

L-ar trage dracii în cazan,
iar mama, foc s-ar supăra;
şi-ar strânge Domnu' mân'-acasă,
că-n foc doar nu şi-o pune mâna.

Dar cum să-și vadă mama, fiul,
în smoala neagră din cazan?
s-ar bolnăvi și n-ar putea
s-o ducă nici măcar un an.

*

Eu m-am gândit să-i fac pe plac,
să-i iau din gânduri zbuciumate,
dar dacă intru 'n vreun păcat,
nici dracu nu mă poate scoate!

*

Se spulberase vis de mamă,
oftatul ei era profund, adânc
și mă vedea pe cal, haiduc,
cu crucea pusă la oblânc

prin crâng, strunindu-mi calul,
la brâu pumnale și pistoale
și murmurând: sărman fecior,
în loc de popă, coate goale!

2 iunie 2008

Incompatibilitate

Calea-mi taie popa Znai și-mi zice sec:

- Fiule, păcat faci de te legi de mine!

Cerc să îi pup poala și smerit m-aplec:

- Eu credeam părinte că îmi zici de bine.

- Dragă părințele, ce pot să-ți răspund?

Ești un personaj din cărți și din hrisoave.

Toți cei care știu ceti te cată-n fund

De tartăr (și-n rai?), te caută prin snoave.

Dac-ai fost poetizat, cules cu-aldine

Și ți-au închinat atâtea osanale,

Eu, dacă-ndrăznesc din facere de bine,

Ca enoriașii să te pupe-n poale.

Când cuvinte nu mi-or mai ieși din gură,

Când din capete nu s-o mai face nodul,

Zi-mi și dumneata, părinte,-o-'njurătură!

Eu îți dau prilejul, tu îmi cânti prohodul.

3 iunie 2008

Mai știi...?

Mai știi
de noaptea- 'ceea câmpenească
și cu lună?
nici unul nu-ndrăznea
ce-avea de spus să spună.
Mai știi că am trăit atunci
noi doi, noi amândoi,
întreg trăitul
cât a fost să se agațe-n noi?

Degeaba încercam
să fim sfielnici
și cumiți,
tu te lăsai pe spate-n voie,
făr' multe rugăminți.
Îți era pumnul plin
cu iarbă strânsă strâns,
iar pe obraz se prelingea,
de fericire,-un plâns.

Mai știi...?
și dacă..., la ce mi-e bun
știutul?
că pentru noaptea-'ceea
mi-a fost dat născutul,
iar plânsu'- acela,
de-mplinire plâns,
îl simt
pe-obrazul meu fierbinte curs.

4 iunie 2008

Ecouri

Cărarea-'ceea prea îngustă
Nu ne-a primit pe amândoi.
Pe ea putea, putea să treacă
Doar unul, unul dintre noi.

M-am dat în lături.
În lături era hăul.
Tu te-ai oprit și-ai ascultat
Ce ți-a răspuns ecoul.

Ecouri. Ne însoțesc ecouri,
Regrete și păreri de rău,
Iar noi, Icarii, temerarii,
Ne rupem aripile-n hău.

5 iunie 2008

Înștiințare

Poștașul!

De ce nu-mi mai vine poștașul!?

să-mi bată în poartă,

să-mi bată la ușă,

ori poate i-a stat ceasul?

În clanță, la ușă,

n-o fi scrisoare

pusă?

De unde să-mi vină scrisoare!?

Scrisoare să-mi scrie,

cine să-mi scrie scrisoare!?

Aștept până data viitoare

înștiințare să primesc; pe hârtie:

certificat de bună purtare

de la primărie.

6 iunie 2008

Hora de nebuni

Am spus cândva
că vin din viitor;
am fost un egoist;
cu toții venim din viitor.
Semnăm
în condică venitul,
plecăm să ne-odihnim
și revenim
mai răi, mai buni,
să ne-nvârtim
în hora de nebuni.

7 iunie 2008

Roata morii

Obraznic se-nvârtește
roata morii,
sfidând
întregul bobului de grâu
și cum s-au întrecut în vară
truditorii
în seceratul spicului înalt
până la brâu.

Se-nvârte
roata morii zi și noapte
atât
cât încă apă curge-n scocul
morii.
Și macină,
și macină boabele răskoapte
făină pentru ziua-nmormântării.

Că măciniș n-ar fi
la moară,
că roata nu s-o învârti,
nici morăriță
nu ar fi...

și...
ce ne-am face dacă..., fără...
ne-am prăpădi,
ne-am prăpădi.

Nu te-ar cuprinde-amărăciune,
să-ți vin'-un pământălu
din țară
cu gânduri negre
de tăciune,
să-ți taie apa de la moară?

8 iunie 2008

Abandonații

Din soare ne-am făcut un zeu
să lumineze ziua
și peste noapte am pus luna,
fie-ne regină;
avem atâta minte
cât să ne-ntrebăm
de ce avem atâta de puțină.

Suntem abandonații mumei
vitrege
și ne-nvârtim
și ne-nvârtim pân'-amețim.
Ne ducem,
să avem de unde să venim;
ne ducem muți,
ca într-un joc de-a berbeleacu',
când sus la sfinți,
când jos la dracu'!

10 iunie 2008

Gazel

Toate se termin'-odată
De când lumea ne e dată.

De când lumea e lăsată,
Să se termine odată.

Cât e de împrăștiată,
La un loc s-adună toată,

Să înceapă, iar să-nceapă
Început de lume dreaptă.

Toate câte-'ncap în toate,
Toate se termin'-odată.

12 iunie 2008

Îngerească

Când dintr-un stânjen țărna
scoasă
mai poartă-n gura ei un os,
simți că pe umeri
îți apasă
tot greul lutului de jos.

Și-ai vrea să-ți prinzi
aripi la umeri,
să ți se fâlfâie și ție;
și fâl, fâl, fâl!
în gând să numeri,
să nu te-apuice-apoplexie.

Și dintr-o hachiță
cerească,
de înger
care cântă-n cor,
de-or fi și sfinți
să nu zâmbească,
să fie vai de mama lor!

Că treaba lui
cea îngerească
(c-așa i-a fost lui dată treaba),
e-n cor să cânte,
să zâmbească,
să nu stea îngerul
degeaba.

13 iunie 2008

Vremelnic...

Vremelnic
te-ai schimbat în curcubeu,
zvâcnind
dintr-un izvor cu apă vie.
La capătul cel'alt,
fântână eram eu
din care ți-ai luat
culoare și mânie.

Te-am căutat
în roua dimineților senine;
în nopțile albastre,
printre stele am umblat.
Te-am căutat
și printre sibiline
și printre
rătăcirile din tine-am căutat.

Răceala ți-o simțeam
când erai rouă,
iar printre stele,
tremuratul fără vină.

Te aşteptam
în nopți cu lună nouă,
mai aşteptam norocul,
să ne vină.

Că n-a venit atunci
când l-am chemat,
acum e prea târziu
și n-are ce să-mi facă;
poate alt'dat',
într-un alt datum.
Am fost în trecere;
a fost o joacă-n jocul
de stereotipii
în jocul jocului perpetuu.

14 iunie 2008

Colibri

(parabolă)

Se tânguia colibri-n
colivie
că aripile
n-aveau zbor.
Și-așa-i venea
câte un dor
de zbor,
de nor și de câmpie.

Și...
cum suspinul îi era
profund,
atât de colibrește
și tânguitor,
băgă de seamă,
tot plângând-cântând,
că nu era-ncuiată
cu zăvor.

Era speranța ei
de libertate
în care crezi
și-n clipa de pe urmă;
și a zburat...
și a zburat
departe...
și nu s-a mai uitat
în urmă.

15 iunie 2008

Doar gândul...

Privesc albastrul infinit
cu detaşare.

Numai
privirea poate-ajunge-acolo;
şi gândul.
Dar gândul, oare,
să treacă, poate, de acolo,
dincolo?

Să-mi spună gândul
cum şi ce...
că datul meu nu-i dat
să ştiu
pe dincolo de-acolo
cum
şi ce mai e,
ori nu-i nimic şi totu-i gol,
pustiu?

Doar gândul poate
miile de ani-lumină
străbate într-o clipă
de la plus la minus infinit.

Ne deplasăm
ca melcul pe raza de lumină,
mereu neștiutori
prin Marele necunoscut.

Doar gândul
va desluși mistere
în mers de gând prin spații
siderale,
iar legile
cuprinse în tipare austere
vor fi arhaice,
stupide și banale.

16 iunie 2008

Vine odihna

Simt cum vine odihna,
Noaptea cea lungă și ea,
Simt cum trece furtuna;
Liniștea, liniștea-i grea.

Magma din mine, cenușă
Vântul va pune-o-n furtună,
Duc'-o în margini de lume
Unde cenușă s-adună.

Nud de toamnă târzie,
Toamnă târzie și rece.
Val și humă, uitare,
Timp, peste mine or trece.

Ruga s-oprește nespusă.
În neânt ruga-mi s-oprește.
Doamne, ai fost, încă mai ești?
Nimicul în Tine sporește.

17 iunie 2008

Veriga lipsă

Când ne-a făcut,
știm când și cine ne-a făcut?
Și am avut
o mamă și un tată am avut?
O mamă vitregă,
ori mamă bună
am avut,
iar Tata,
Tata a fost bun,
ori rău când ne-a făcut?

M-aș duce-n iad,
de-aș zice c-a fost rău;
m-aș duce-n rai,
de-aș zice c-a fost bun.
Să spun c-a fost și bun și rău,
cam evaziv,
dar
dacă a fost rău și apoi bun,
nu-i cam tardiv?

Că din copac am coborât,
ne place mai puțin
și ne infatuăm
că suntem os din os divin.
Divin din os de Fiu,
de Tată, de Bunic,
ori ni-e sorgintea
din Marele Nimic?

Sucombă universuri arhaicizate;
se toarnă nouă temelie
în mai multe zile decât șapte.
Se vremuiește
a sfârșit grotesc
și-apocalipsă,
iar noi,
noi încă n-am găsit veriga lipsă.

Am găsit particula care ucide,
dar
n-am găsit
particula care nu se divide.

Dar mai ales,
tot căutând prin univers,
nu am găsit,
chiar dacă am fi căutat
șerpește,
materia care lipsește.*

* Bosonul Higgs

19 iunie 2008

Asemuire

Odinioară te asemănam cu florile,
cu mărire;

cu valul, cu marea și cu zarea,
cu pescărușul și cu cântecul
când cântă marea;

cu roua, cu albastrul, cu seninul,
cu vraja, misterul, cu destinul;

cu lacrima, curgerea și cu izvorul,
cu patimile, cu păcatul și cu dorul;

cu stelele, cu gândul, lumina și cu zorii,
cu primăvara când de-acolo vin,
cu toamna când spre-acolo au plecat cocorii,
cu valsul, trestia, cu ploaia și cu norii;

cu tunetul, cu fulgerul, cu trăsnetul
când vara e prea cald,
cu vadul când treci vadul pe malul celălalt;

cu verdele, cu albul ori cu bolt'-albastră,
cu cartea deschisă de pe masă;

cu mărul și cu pofta de-a mușca din măr,
cu mâna care ți-o treceai prin păr;

cu îngerul, cu demonul, cu-aleanul,
cu mângâierea și cu leagănul;

cu vechi altare pentru rugă și închinăciune,
cu lacrimi curse din amărăciune;

cu pară-vâlvătaie din scânteie, jar, cenușă,
cu poarta, pragul, clanța de la ușă,

cu sensurile scoase din cuvinte,
dar ia aminte!:
că te asemănam cu orișice, femeie!
Nedeie!

*

Mă uit la tine cu credință, cu căință.
Nimicul te-a luat. În neființă.

*

Ai fost. Ieri.
Azi, nu mai ești,
iar mâine te-mpământenești.

Ce n-ai avut?
De toate ai avut.
Nu chiar de toate,
că nu se poate.

*

Trecut, prezent. De-ajuns.
În viitor nu ai ajuns.
E dincolo (se zice) viitorul.
Iar pentru a ajunge-acolo trebuie
să dai aici obolul.

*

Acum, cu ce să te asemuiesc!?
Cu ceara, cu huma, cu tăcutul?
Acum, tu taci. Nimic nu spui.
Te descompui.
Te recompui
în Început
și în celula universului.

20 iunie 2008

Restitutio

Întâia moarte ție ți-a făcut
strigare,
dar rădăcinile ți le-ai lăsat
acasă;
și-ai mai lăsat
icoana făcătoare
și-o carte necitită
pân' la capăt de pe masă.

Ai mai murit o dată
când bărbatul
s-a dus să-ți țină de urât,
de-nsingurare,
iar mai apoi când fiii,
unul după altul,
grăbindu-se, de parcă,
le-ai făcut chemare.

Când toți pe care i-ai știut
s-au dus
integrum restitutio¹
în lutul rece,
acolo jos,
ori poate-acolo sus,
cu veșniciile de-a valma
ve-ți petrece.

8 iulie 2008

¹ Integrum restitutio,- Restitutio in integrum,- (lat.) – a înapoia, a aduce înapoi, a restitui în integralitate, a readuce la starea inițială, a întregi, a completa, a îndrepta, a repara, a reintegra.

Elegie pentru duhul meu

Sărman de tine duh, nu suflet,
din mine spre mai bine ai plecat,
că poate prea înghesuit ai stat,
încerc acum, tardiv, să cuget.

Ești liber de acum să fâlfâiești
pe-oriunde și nestingherit,
dar dacă din prostie-ai nimerit
prin cerurile ce le-am zis dantești,

sărman de tine, duh nătâng
ce te-am ținut la sân, în mine!
ai vrut să-ți fie și mai bine
și-ai nimerit ca proasta-n târg.

Ciolanele îmi plâng; și țeasta-mi plânge
(la drept vorbind, nu îs prea sigur),
dar zic și eu ca omul singur;
de ar ști duhul ce-ar ajunge...

Ar sta așa înghesuit în mine,
de i-ar fi cald, i-ar fi și bine,
ba, l-aș lua cu mine într-o sară
la fata-'ceea dragă și sprintărea.

E-oracol scris de sibiline
că-n mine-nghesuit ai stat
și ai plecat înspre mai bine?
Sărman de tine duh! Damnat?

11 iulie 2008

Trecut

Mă doare trecutul din mine,
Cumplit de cumplit mă doare.
Cumplitul acesta, din mine,
Știe-l vreo fiară, vreo inimă, oare?

Îl știe oare și Dumnezeu?
L-a dat cui l-a dat și-a uitat
C-acela, durutul, sunt eu?
Și Dumnezeu trăiește-n păcat?

De ce să mă doară trecutul!?
Că viața mi-a fost doar trecut,
Că n-am început cu-nceputul
Și cu sfârșitul am început?

12 iulie 2008

Balada sihastrului

Călcând desculț pe stei parcă de ametist
Sihastrul își croiește-anevoiasă cale
Privind spre zări străine abătut și trist
Pân' la departele de dincolo de vale.

Privirea lui se prelungea senină
Iar mâna lui ducând sperare și noroc
În căldărușa de la sihăstrie, plină
Cu apă limpede din șipot și cu busuioc.

Era din cale-afar' anevoioasă calea.
Picioarele-l lăsau și-ncet îi sângerau.
Era departe, prea departe valea.
Plângeau în neogoi... și pietrele plâneau.

Era un plâns din piept de stâncă, aspru.
Un plâns de care nu te-apucă plânsul.
Un plâns pe care îl știa numai sihastru'
Și îl purta la bine și la rău cu dânsul,

Să-i dea putere multă să nu plângă
La căpătâiul fetei care-l aștepta,
Dar până-n vale'-adâncă să ajungă,
Era o cale-ntinsă de-o poștă și ceva.

Primise veste sus la sihăstrie
Că fata e bolnavă și pe moarte
Și îl ruga cu lacrimi ca să vie
Să-i facă dezlegare de păcate.

Păcate? În viața ei doar un păcat
avuse: iubirea ei păcătuiuse.
Să-i fie-atât de greu păcatul, de neiertat?
Atât păcat avuse că neîngăduit iubise.

De dorul celui dus se-mbolnăvise,
Iar leac la boala asta cine poate da?
Sihastrul, auzind vestirea, și pornise.
Sfintise apa și puse busuioc în ea.

Părea sihastrul gârbov și îmbătrânit.
Nesigur mersul îi era pe calea aspră
Și nimeni nu și-ar fi închipuit
C-ar fi avut și-o viață nesihastră.

Ajunse greu în fapt de seară, în amurg.
Intră-n odaia tristă, neîcăpătoare.
Din ochi-i pustiiți lacrimi sărate curg
Cu care poți să umpli și o mare mare.

Se adunase-n bătătură multă lume.
Odaia nu prea mare era plină.
Și nimeni pân' acum nu poate spune
De unde raza 'ceea de lumină.

Îi puse tremurând mâna pe-obraji.
Pe frunte o sărută părintește.
Erau umerii fetei goi dar calzi.
Deschide cartea, dar nu o spovedește.

Simți copila cum puteri îi cresc,
Venind din mâna care-i cuprinsese sânul
Și din sărutul de pe frunte, părintesc.
Simți miros de flori sălbatice din fânul

De-abia cosit în brazdă groasă, între lunci.
Își aminti poeme scrise într-un vers
Și că, în ziua singulară de atunci
S-a scurs prin fibra ei întregul univers.

Copila nu avea puteri să plângă,
Dar i-apăruse zâmbet inocent pe față.
Îi prinse mâna dreaptă-n mâna stângă
Și i-o sărută. Sihastrul se schimbă la față.

Luă copila-n brațe strâns și o sărută.
Ca un miracol, fata începu a plânge.
Gregara gloată rămăsese mută.
Sihastru'-n flăcările gheenei va ajunge.

Stropi acel instinct gregar cu-agheasmă;
Sărută fata care se făcuse bine.
Făcu o cruce ca pentru catapeteasmă.
Își scoase anteriorul și-l zvârli-n mulțime.

Erau ca-n ziua 'ceea de atunci
Când fânu-abia cosit i-au dus în vis,
Când păsările adunate-n lunci
Nu i-au trezit, ci au tăcut. Precis.

La ceas oprit de demoni ori de îngeri
Pământul se acoperi cu plângeri.
Mormânt în piatră la poale de stâncă,
Săpat-au oamenii veniți din sat.
Și i-au udat, cu lacrimi i-au udat.
Cu flori din fânu-abia cosit din luncă
Mormântul l-au împresurat.

S-opreau drumeți porniți să urce-n sihăstrie
Spre-acolo unde vulturul pleșuv mai cată
Spre culmile încărunțite din pustie,
Să se deschidă cerului o largă poartă.

Cu gând pios îngenunchind, s-opreau drumeți.
Plângeau nestăpânit, se adunau tristeți.
Puneau tăcuți lumină-n lutul de-nvelire
Ce l-a luat în stânjen într-o ocrotire.

S-așterne peste timp tăcere și uitare;
Spre creste-ncărunțite șoimul nu mai cată.
Păienjeniș s-așterne peste vechi altare,
Cărările de stei, - nu-i nimeni să le bată.

*

*

Sihastru-și doarme veșnicia-n lutul lui.
Doar umbra-i de lemur mai rătăcește încă
Fără gând, fără cuvinte Dumnezeului
Prin fânul înflorit și necosit din luncă.

*

*

Mi-a spus povestea ce i-am zis baladă
O babă, descântând în ceașcă doi tăciuni;
Găsită printre abțibilduri într-o ladă,
Pe o copert'-a unei cărți de rugăciuni.

14 iulie 2008

Șerpească

De șase mii de ani purtăm
păcatu-n noi
și s-au mai adunat
vreo șase sute șaize'ș'șase.
Să strângem încă...
cât o să ne lase?
și
ce vom face
când se face socoteala
de Apoi?

Că i-ai făcut pe-ai mei și goi
și fără minte,
mai treacă-meargă,
înțeleg Părinte,
dar șarpele...
șarpele, de ce l-ai făcut?
și (iartă-mă, Prea Sfinte),
de unde dracu'-a apărut?

De n-apărea
jivina-n clipa-'ceea,
Adam
și-ar fi chemat la el femeia,
c-avea
o treabă musai de făcut,
dar
cum s-o facă,
cum de a știut?

Că ți-am nesocotit
porunci și legi
și nu vom mai avea loc
în morminte,
nu ne-njumătăți,
Prea Sfinte!
În ceruri,
primește-ne întregi!

15 iulie 2008

Destin

Miere
și-otravă-n sămânță
de rodie,
smulgere oarbă
din mână de zodie,
ură, extaz,
împlinire, destin,
limbă de șarpe,
mușcat și senin,
trăsnet și fulger,
albastru senin,

tot rătăcind în gând
mi-ai rămas
pân' la hotar înfundat,
de popas,
unde pământul
îmi fură rămas,
lutul și vorba
și umbra și ceas,
drept chezășie,
zalog de taifas.

17 iulie 2008

Nu știam

Eu nu știam
că ești prin haos;
răcoarea văilor
mi te-a adus
la mine sus,
la mine sus;
ieșise-o lume
din repaos.

Eu nu știam
ce-i pomul vieții;
cu brațe-ntinse
pentru strâns
spre mine-ai alergat,
m-ai strâns;
era în faptul dimineții.

Eu nu știam
ce e apusul;
văd numai umbre,
umbre doar.
În fața mea e un hotar;
un pas
și dincolo-i apusul.

Eu nu știam
ce-i neantul;
cad lacrimile unui fiu;
bătut capacul pe sicriu,
iar dincolo de el
e neantul.

18 iulie 2008

Mai aproape

Priveam în zare.
Zarea se zărea în zare.
Priveam spre-apus.
Mai era mult pân' la apus.

Aveam atâtea de făcut,
de spus.
Acum, așa-s de-aproape
toate; la apus.

*

Mai aproape-i zarea,
de o prind cu mâna;
ceru-i mai aproape,
stelele și luna.

Mai aproape-i noaptea,
zori de zi n-au zi,
soarele mult n-are
pân' a asfinți.

Liniștea te scaldă,
nu mai bate vântul,
lutul înapoi
îți cere pământul.

Nimeni nu mai suflă
înc'-o dată-n lut,
toate-au fost nimică,
tot n-ai priceput?

Universul câtu-i,
lat și lung și dodoloi,
Marele Nimic își cere
Nimicul înapoi.

20 iulie 2008

O, zei!

O, zei,
ce v-ați jucat cu focul!
când l-ați aprins
și când l-ați stins;
ce v-ați jucat și cu norocul,
dar
tot în moarte ați ajuns.

Că v-ați crezut nemuritori,
e-o hachiță
de zeu infatuat,
că v-ați crezut stăpânitori,
tot Naiba
coada și-a băgat.

O, zei!
sub glia din Olimp,
m-aș duce, -o mână
să vă-ntind,
de aș avea cu ce
și timp,
o lumânare să v-aprind!

21 iulie 2008

Moartea popii din Scăieni

La moartea popii-'ntregul sat
Ca la un mort s-a adunat.
Și-au plâns în loc ceva să zică,
De la opincă la vlădică.

Iar pentru plâns și adunat,
Sărmana preoteas'-a dat
Pomană la întregul sat,
Colivă. Și brânză cu păsat.

Vlădici și-opinci au tot mâncat
Mai mult decât s-au săturat,
Iar popii i-au adus cinstire
Într-un pahar, veșnica lui pomenire.

C-așa și popa da și împărțea
Din veșnicie, la toată lumea.
Pe când trăia, pe când cânta
La morți când îi ducea.

Sărmanul popă, bun era!
Ba, și-un pahar mai bea.
O zeamă neagră din ciorchine
Și-apoi, pe la vecine

C-o slujbă, c-o duhovnicească,
Din cartea cu tartaje groase să citească.
Să se-ntremeze, să se facă bine,
Să scoată răul din vecine
C-o slujbă, c-o duhovnicească.

Sărmanul popă, zău,
Îmi pare, chiar îmi pare rău!
Dar preoteasa! Ce muiere,
Frumoasă și-n putere!

Sărmană e, ori nu-i sărmană?
Dar dac'-a dat atâta de pomană,
Nu-i. Ce bine e că nu-i sărmană!
Mai dă-o-ncolo de prihană!

Iar popii, fie-i țărna nu prea grea!
De ce să-i fie țărna grea!?
Că țărn'-a fost și el cândva.
Pe când trăia. Ce țărână mai avea!

22 iulie 2008

Zănatic gând

Între cântec de ciocârlie
și iarbă și râu,
se joacă-n reflexe văzduhul
aprins.

Ard macii sălbatici
în lanuri de grâu;
pe drumuri galactice
cerul s-a stins.

În joaca reflexelor,
fata morgana
se zbenguie 'naltă,
oacheșă,
goală.
Zănaticul gând
mă duce 'napoi.
Codana
mă-ntâmpină ca-n de demult,
dar...
virtuală.

25 iulie 2008

Chimia mineralului

Și toți aveau ceva
să facă
în universul nefinit,
miraculos;
și ar fi fost mai altfel
dacă,
n-ar fi avut un sus
și-un jos.

Pe sus
sunt aripi care zboară
pe-aiurea,
că n-au creangă-n creangă.
Pe jos, cât suntem pe afară,
perpetuăm: sămânță
în țărâna neagră.

Chimia mineralului
ne schimbă
în noi structuri atipice,
ireversibile,
și toate legile posibile
ne schimbă
în recompuneri
și începuturi imposibile.

Zadarnic bați vulcanul
să se facă
din el țevă de tun
și plug și sapă.
Mereu
invariabila stereotipie: „dacă”.
Pe-aici trecuse-odat’-un om.
Parcă.

Și cineva în cimitir săpa o groapă.

30 iulie 2008

Lut

Sunt orb. Și singur.
La mine e pustiu,
Iar zgomotele dorm
Cu mine în sicriu.

Afară, ce e pe-afară,
Mai țacăne un ceas?
Mai stau ca altădată
Pe șanț, țațaie, la taifas?

Mai am la căpătâi un semn,
Ori semnu-i putred ca și mine?
Mai sunt cărările acelea
Pe care se-ntâlneau destine ?

Sunt orb. Și surd. Și mut.
Sfârșit și început.
Stă lutul meu în lut
Cuminte și tăcut.

13 august 2008

Destine damnate

Pe Strada Gării din urbea mea
natală,
prin vremuri putrede
treceau grăbite tării proletare,
să mute munți din loc,
iar eu, spre școală.
De parcă,
din ceruri pogorâse entitățile-avatare.

Eram pe-atunci
în primii ani de școală;
eram la teoretic,
iar ea urma școala normală.
Eu îi dădeam și luna de pe cer
cu tot cu stele.
În schimb,
ea se lăsa ofrandă pradă gurii mele.

Când s-aprindeau
la colț de stradă felinare,
noi ne-ntâlneam la fix
pentru-o plimbare.

Un pus pe șotii,
(asta se-ntâmpla mai rar),
trăgea cu praștia-n țilindrul
de la felinar.

Mie-mi plăcea figura cu praștia,
cu trasul
și pentru fiecare tras-ochit
plăteam un gologan.
Până-ntr-o seară
când și-a găsit el, nașul.
Și până una-alta tot mai trecea
alt an.

Când
pe cărarea-'ceea prea îngustă
n-a fost
să fie loc pentru-amândoi,
am fostamnați
până-n clipa vetustă
să n-avem parte
de trăitul și muritu-'n doi.

*

*

În urbea mea natală
și tot pe Strada Gării,
ieșisem.
Singur.
Era-n vremea-’nserării.
O bătrânică scundă mă-ntreabă
cu sfială:
„școala,
pe unde-i școala? Normală?”

*

*

Când drumurile vieții ne adună,
ne desparte
pe unul către viață,
iar altul înspre moarte,
te-ntrebi
scârbit și cu amărăciune:
de ce totu-i zadarnic,
totu-i deșertăciune?

14 august 2008

De n-am muri...

Pe drum trec care funerare
Purtând sicrie fel de fel,
Sărmanul popa nu mai are
O clipă liniștită-n el.

Și îl apucă toropeala
Din zilele caniculare
Și nu mai ține socoteala
Prea sfinților din calendare.

Și frigul când e frig l-apucă.
Își bagă mâinile-n dulamă
Și când necaz și greu l-apucă,
Sloboade-o zicere de mamă.

Atâtea suflete-'ngropate
Că s-a umplut un țințirim.
Cu gândul la sfânta dreptate,
Din când în când mai și murim.

De n-am muri s-ar bolnăvi
De plictiseală, popa Znai
Și n-am vedea și nici n-am ști
Eden și dacă-s sfinți prin rai.

S-ar bolnăvi preafericitul,
Și-ar arunca din cap potcapul
Și-ar termina-o cu popitul
Și nu l-ar mai durea nici capul.

Ar fi în rând cu noi, sfinția.
Și-ar face ce-ar vrea „pohta” lui.
Că n-o vedea Împărăția
Nici fața Dumnezeului,

Să fluiere cu foc, cu jele,
A pagubă și-a toate cele,
Să cânte cum știe sfinția,
Să fluiere: „Ave Maria!”

15 august 2008

Cain

„Să nu ucizi!” Târziu pornise
porunca. Cain ucise.

Se grăbise.

Întâia crimă. Întâia moarte.

Și dacă Dumnezeu le-ar fi știut pe toate,
poate

pământu-ar fi avut frăție

și ar fi fost și veșnicie

în viață, nu în moarte.

Și dacă Dumnezeu le-ar fi știut pe toate,
poate

ar fi-ncercat să schimbe începutul,

făcutul,

cu altul.

Ar fi modificat ceva

la

consubstanțialitate.

16 august 2008

Insolență

Ne căutăm pe unde nimicul
de-abia-și mai face loc
și nu ne regăsim,
că tot ce-a fost e tot.
În nici un loc nu-i loc;
nimic e peste tot;
e van, e gol, e vid
și porți ce se închid.

Și...
dacă tot n-ai priceput
că n-are ce să iasă bun
din lut,
degeaba te-ai născut
din început.
Din lut,
nici Dumnezeu ce te-a făcut
nu poate,
nici El,
mai mult.

19 august 2008

Și toate...

Pământul s-a lăsat în țintirim.
Pământul veacuri a îngropat.
Pământul a tresărit, s-a mișcat.
Pământul s-a lăsat în țintirim.

Și toate-s lăsate să fie.
Și toate-s lăsate când pleci.
Și toate-s furate pe veci.
Și toate-s vremelnice.

22 august 2008

Urme

Au mai rămas urme;
de mamă.
Voal de mireasă,
zăbranic de moarte.
Lada de zestre.
Goală.
Doar lada.
Fără zăvor, fără încuietori.

Pașii;
și pașii îi văd prin ogradă.
Mersul;
și mersul.
Și rătăcita privire spre
zarea aceea
în care-și vedea fiul
tot depărtându-se,
tot apropiindu-se.

Și mângâierea pe creștet,
pe-obraz;
urmele nu s-au șters,
urmele de mamă.

Urme
care rămân peste vreme
aduceri-aminte reînviat.

Și vorba
și necuvintele;
și urma gândului;
zălog
pământului.

Urme
de început și de „fiat lux!”
Din începutul dintâi;
de născociri,
de iubiri,
de ură,
pe aripile vântului;
urme de lut.
Peste vremuri ascunse în lut.

23 august 2008

Mă doare nemateria

Durerea mea e-atât de mare,
încât și nemateria
mă doare
din mine, spirit,
dematerializare
a tot ce e născut și moare.

De nicăieri privesc cum lutul
(că pot privi s-o creadă mutul)
cum tot sfârșitul
e-'nceputul
și orice naștere-i sfârșitul.

Și pentru ce tot jocul ăsta
schizoid,
perpetuu,
să-mi treacă de urât ?!

Și n-am rămas de-a pururi
dincolo de zid¹
și nu m-aș fi născut!?

Să fi rămas de-a pururi
în zero absolut.

1 septembrie 2008

¹ Cu referire la Zidul lui Planck. Fizicianul german Planck a semnalat primul incapacitatea științei de a susține ce a fost, ce s-a întâmplat înainte de zero absolut, de secunda 10^{-43} secunde.

Pot bea în voie

par Charles Baudelaire

Din cobza ta,
bătrânule cobzar,
mai cântă-mi
și în seara asta;
voi închina cu Bachus
un pahar;
sunt liber,
m-a lăsat nevasta.

Sunt liber
și „pot trage-n voie la măsea”¹
precum Baudelaire
pe când scria „*le vin*”.
Ce ți se dă, se dă
să ți se ia,
iar soarta-ți e legată
de destin.

¹ Parafrază după Charles Baudelaire (1821- 1867) cu referire la poezia *le vin* din volumul *Fleurs du Mal* (1857).

Atâta plâns e-n struna
cobzei tale,
de ar mișca și zeii
de sub glia din Olimp.
Să-mi cânti din toate strunele,
cobzare,
în noaptea asta.
Măine,
voi fi ieșit din timp.

2 septembrie 2008

Nu te-'ntreba

Nu te-'ntreba
de-al vieții sens,
de vrei
ca viața să-ți și placă.
Nu te-'ntreba,
nu spune: „dacă”
„și cât mai ai de mers”!

Oricum,
din mers te vei opri;
oricum,
te va lua pământul;
oricum,
vei pierde vorba, gândul;
oricum, orice-'nceput
se va sfârși.

Măcar retoric nu te întreba;
în toate
să-ți cunoști măsura;
Și ca să îți închidă
Providența gura
Te-'ndeamnă:
„Crede și nu cerceta”!
6 septembrie 2008

Nu pot

Nu pot coborî
asupra-mi osândă
că am ținut umbră
pământului
și n-a putut la umbra lui
să odrăslească,
să crească
ceva mai bun.

Nu pot
să-mi îndrept păcatul
că nu am ripostat
zămislirii mele
ca un paradox
printre nerosturile
firii.

Și ca să-i cer iertare,
iertare cui să-i cer
pentru impertinența,
nesăbuiința mea,
intrare 'n clipa timpului?

8 septembrie 2008

Așa i-a fost...

Așa i-a fost!
să moară fată.
Prea mare nu,
nemăritată,
cu țâța suptă și lăsată,
sărmana fată,
sărmana fată!

Mai face popa
un prohod la poartă,
că poarta
ține de intrare și ieșire.
La țintirim cade
capacul
peste moartă
și-o învelește
veșnica ei pomenire.

10 septembrie 2008

Ploaie

În noapte-adâncă
prin zăvoaie rătăcită
priveam vrăjit
caleidoscopul suspendat, stelar.
Călcam pe constelații,
pășeam imaginar
pe trepte de cleștar,
cu mintea răvășită

de-atâtea întrebări
fără răspuns;
de-atâta floare neculeasă
din câmpie,
de-atâta zbatere,
zădărnice,
de-atât mister,
de-atâta nepătruns.

În noapte-adâncă rătăcită
prin zăvoaie
îmi caut liniștea furată
de cei răi.

Pășesc pe constelații
pân' la Dumnezei.
O ploaie...
trimite, Doamne, prin zăvoaie,
ploaie!

20 septembrie 2008

Trecere în revistă

Mergeau agale și retorici
Sânpetru, Dumnezeu,
privind minunea
ce-i ieșise din Cuvânt,
crucindu-se
de-atâtea frumuseți din Elizeu
și de progenitura aruncată
pe pământ.

Și cum mergeau Sfințiile,
retorici și agale,
e musai
să le iasă cineva în cale
- c-așa zice la cod -
cu pâne și cu sare;
și cum canicula te frige,
ceva răcoritoare.

S-ableacă pământeanul
și-i pupă mâna dreaptă;
pe când gustau Prea Sfinții,
din șale se îndreaptă
și mulțumiri aduce;

ce mărinimie!
adăugând vreo două,
cetind dintr-o hârtie.

Impresia e bună,
Sfințiile zâmbesc.
Prea 'Naltu-i pune mâna-n cap
și se grăbesc,
că ziua-i lungă și au treabă
multă,
iar pe-nserate trebuie s-ajungă
la o nuntă.

Și-n ziua-'ceea
au cutreierat pământul.
Ce chestie e
să inventeze cineva Cuvântul!
De vor mai avea vreme,
or mai veni o dată,
de nu,
când vom primi țâdulă
la dreapta judecată.

21 septembrie 2008

Mi-ai dat...

Mi-ai dat să port asemănarea
Din chipul tău de Dumnezeu.
Îți simt făptura și suflarea
Ce tremură în lutul meu.

Mi-ai dat ce poți lua oricând.
Mi-ai dat ce e mai greu: simțire.
Mi-ai dat ce pot purta în gând,
Mi-ai dat și ură-n suflet și iubire.

De-mi iei tot ce mi-ai dat,- simțire,
Nu pot pricepe, nu-nțeleg,
Ori dintr-o clipă de grăbire
Făcutul Tău n-a fost întreg!?

2 octombrie 2008

Sic transit gloria mundi

Din hleiul lipicios
ca o năpârcă
ies umbre jilave, bolnave
și flămânde;
tușesc și scui pă
și se cară-n cârcă
și iar dispar în dedesubturi,
lâncezânde.

Erau simandicoase umbrele
odinioară;
erau tot una-una fețele,
altețele;
aveau și luna de pe cer,
lachei la scară.

Memento¹:
sic transit gloria mundi², omule!

4 octombrie 2008

¹ Memento, - lat.- Amintește-ți, adu-ți aminte de...

² Sic transit gloria mundi, -lat. – astfel trece gloria (renumele, onoarea, podoaba, fapta glorioasă, dorința de glorie, vanitatea, lăudăroșenia, reputația bună (sau rea) a lumii.

Buha

Pe la al treilea cântat de cocoși,
o buhă întră-n cântece cocoșești
ca o confuzie,
ca o iluzie,
ca o strigare,
ca o chemare de ducă,
de buhă,
de cucuvea fără somn,
năucă
și fără părinți, fără frați, fără surori,
ce umblă de nebună
pe nelună
prin noapte,
hăbăucă
ca o neconfuzie,
ca o neiluzie,
pentr-un lăsat, pentr-un plecat
în alt sat.

5 octombrie 2008

Introversiune

Îmi ascund din mine gerul,
Iarna și nămeți mi-ascund,
Florile de gheață, cerul,
Cu eterul mă cuprind.

Gândul îmi ascund, cuvântul
Și durerile și bruma.
Știe-mi, știe-mi doar pământul
Gând pe jumătate numa.

5 noiembrie 2009

Pânza Penelopei

Și te-am cules din Eve și din visuri
prin veac secund să-ți recompun întregul,
iar după, m-am izbit de aisbergul
ce m-a lăsat la fund printre abisuri.

Și-acum, de-acolo caut timp pierdut;
purtai azur și ochii Caliopei
și-ntregul tâlc al pânzei Penelopei
de-abia-n târziul meu l-am priceput.

15 octombrie 2008

Dă-mi, Doamne, trupul înapoi

Spre-Acolo am plecat ieșind din tine
precum își lasă șarpele-n pământ cămeșa,
o, trup al meu, sărmâne trup,
cu greu te-am părăsit și lepădat de dor
și de durere, de suspin, și de-ntristare.

Precum un laș, precum un hoț, ca un tâlhar
care-a furat, care a jefuit, care-a prădat.

Spre-Acolo,
fără inimă, fără pleoapă, cu resentiment
și-n mare grabă.

Fără chip în oglindă, fără vorbă,
fără suspin, întristare, durere.

Spre-Acolo îndepărtându-mă,
apropiindu-mă de nimic și de nimeni.
Măcar de nimicul din care-am pornit
printre năzbâțiile Începutului dintâi.

Ce amalgamate
ne sunt rostuirile universale!
Că toate au un început fără un capăt, de socot,
să pot imagina nemărginiri și veșnicii, nu pot
tot rătăcind prin hiperspațiul
fără puncte cardinale.

Și cum îmi strivește eterul nemateria,
consubstanțialitatea,
începe să-mi fie frică și frig,
ca o subtilitate a paradoxurilor.

De undeva un gând curat mă împresoară.
De undeva vine fluidul acela. Universal.

- Dă-mi, Doamne, trupul înapoi!
Mi-e dor de durere de suspin, de-ntristare.
Trimite „vo” înștiințare popii
și lasă,
mai lasă o vreme suflare
și-n trupul Caliopii.

17 octombrie 2008

Un loc

Este-un loc Acolo unde s-adună mumele;
își plâng fiii și-și blestemă numele.
Un loc fără cruci și morminte,
fără cărare prin mijloc, făr' oseminte,
fără nimic omenesc, fără duhul pădurii,
un loc unde drum prin eter au doară lemurii.

Un loc unde mumele
nu găsesc urmele
doar umbrele,
sumbrele.

Un loc la margine, peste genuni,
fără șesuri, crânguri, fauni;
un loc numai al lor,
un loc unde nu mai e loc decât pentru mumele
care-și plâng fiii și-și blestemă numele.

18 octombrie 2008

Când...

Când toți de-ai casei
s-au cam dus
cu treburi ori fără de treburi
sus,
nu are cine
să mă țină minte,
nu are cine să mă uite.

Când lumea
se închide pentru inventar
la ceas înțepenit
în hiperspațiul planetar,
Nimicul
se întoarce-n Marele Nimic
invariabil, stereotipic.

20 octombrie 2008

Ilogică

În miez de zi ori miez de noapte,
în miezul lucrurilor simple,
în miezul lucrurilor toate
e taina lucrurilor complicate.

Ne complicăm cu lucruri simple;
pe cele complicate le simplificăm.
Ne întrebăm, mereu ne întrebăm
de ce sunt toate date și luate.

Ne întrebăm de ce răspunsuri nu avem
și Cine știe la ce folosim.
Ar fi prea simplu și hilar; chiar și obscen:
ne naștem să murim.
Să nu ne facem chip cioplit, să nu pupăm icoane...
Oricum ai da-o,
nu-i nici o logică, loane!

Și-atunci?
Și-atuncea, ce? Mai trebuie ceva să fie.
Cât despre viață, moarte, veșnicie...
Să credem, ce?
E speculație și puerilă
filosofie.

23 octombrie 2008

Dumnezeule!

Dumnezeule!
știi că mă vei trimite în iad
pentru că-ți sugerez
să nu fii crud.

Că ești neuman,
asta nu mă supără,
asta-i Esența Ta: neumană.

Că mi-ai luat tatăl...
că mi-ai luat mama...
că mi-ai luat frații...
prietenii...
care nu mi-au fost prieteni...
mă poți lua pe mine...

Dar
dacă-mi iei fiul,
îmi caut alt Dumnezeu
și nu mai ești
Dumnezeul meu
în care am crezut
ca într-un Dumnezeu!

25 octombrie 2008

Se mișcă umbre

Se mișcă umbre taciturne,
se agită,
pătrund în gând curat
ca o ispită
și par prietenoase
ca un bun rămas
în scurt popas,
prea scurt popas;

ca niște morți veniți
din cimitire
la parastasul veacului
de ne-'mplinire
că până-'n seară,
să se-ntoarcă în morminte,
la marile taifas nocturn
de oseminte.

31 octombrie 2008

Fata dintr-a zecea de liceu

Pe fata dintr-a zecea de liceu
cu care mă plimbam
pe strada gării,
s-o întâlnesc acum
pe stradă, eu
cum să mi-o închipuiesc
în noaptele visării?

Pe fata dintr-a zecea de liceu
cu care mă plimbam
sub raza lunii,
să-i spun că o iubesc
și-acum, mereu,
mereu,
n-ar zice că-s nebun,
de râsul lumii?

Pe fata dintr-a zecea de liceu
(o babă,- azi,
iar eu,- moșneag nătâng),
cum pot
acum să o conving
că eu de-acum nu-i altul,
ci ipostaza mea de-atunci, -
același eu?

1 noiembrie 2008

Peștișorul de aur

Din cele trei dorințe de-’mplinire,
nu ți-am cerut niciuna,
peștișorul
cu solzi, cu suflet și cu inimă
de aur;
de asta poate-mi curg și curg
belelele.

De-aș fi la ananghie,
care crezi
că mi-ar fi de folos
să-mi sting necazul?
să-ți cer pe prima ori
pe ultima-mplinire?
Sau nici de una nu mai este cazul?!

2 noiembrie 2008

Întinde-ți mâna

Întinde-ți mâna,
mâna să ți-o prind,
cu amândouă mâinile
să te cuprind;
întinde-ți mâinile-amândouă
pentru strâns,
înseninează-te,
să nu-ți aibă albastrul
plâns.

Rămâi
efigie-cupidonică stelară
sub crugul permanenței
care ne-ocrotește;
ești lava din vulcanul
care nu se ogoiește
și liniștea
din sufletu-mi în liniștea
de seară.

6 noiembrie 2008

Basoreliefuri

Tot pipăi basoreliefuri
de o vreme
prin hrube strâmte,
neboltite, reci
și nu-ți găsesc făptura
printre semne
pe care le aveai 'nainte
de plecarea-n veci.

De nu-ți voi da
de semne prin vecii,
e semn
că i-ai înduplecat pe sfinți,
că mare ți-a fost dorul
de părinți
și de o mână-'ntinsă
de care să te ții.

8 noiembrie 2008

Stampă

Ca o stereotipie,
aceeași stampă-autumnală
cu brume pe câmpie,
cu început de școală.

Aceleași ploi bolnave
ne însoțesc, mai curg.
Mocirlă e prin târg. Cavae
fenestrae¹ se închid.
Se prinde mușchiul ca un scai pe zid.
Din crug curge amurg.

10 noiembrie 2008

¹ Cavae fenestrae – lat. /cave fenestre/ (poetic) – Ferestre deschise.

Mai cred...

Cu încăpățănare de catâr
mai cred
că timpul
care peste mine a trecut,
cum toate-n universuri
nu se pierd,
nici timpul meu
nu poate fi pierdut.

E-n neant, e pretutindeni,
în nimic
și poartă-n el
secvența-aceea de amor.
Cum nu se pierde
din ce-a fost nimic,
eu sunt în timp,
acolo
și de acolo eu cobor.

Că poate mi-a trimis
secvența-'ceea
ca o nepierdere a tot
ce mi-a luat,
șă-mi folosesc în vers
prosopopeea¹
că doar așa-mi voi întâlni
iubirea de alt'dat'.

11 noiembrie 2008

¹Prosopopee, - s. f. – Figură de retorică prin care un orator atribuie unui obiect neîsuflețit sau unei persoane absente ori moarte, vorbirea și comportarea unei persoane vii; personificare.

Urgii

Urgii din fundul hăurilor,
- hăul -
se înfrățesc cu Tartarul,
cu răul,
ca să ucidă
orice zămislire
de gând curat,
de vrajă, de iubire.

Ne însoțesc în viața asta
scurtă,
nici cât o clipă cosmică,
trăirea;
ne-ntâmpină
justițiar venirea
și doar de tartorul din iad
ascultă.

13 noiembrie 2008

La sânul tău

La sânul tău ascult cum picură
maternitatea
și-aud
cum își revarsă liniștea
universalitatea.

Ascult la sânul tău
tic-tacul permanenței
aceluiși perpetuu joc
al inocenței.

Aud curgând nestăvilit
fluid universal
ca revărsări în grinduri
părăsindu-și mal.

Aud
cum curge viața
atât cât viață este,
tot strecurându-se
printre anomaliiile pedestre.

Aud
cum orologiul lumii mai sună
nesincopat,
turnând
o veșnicie-n altă veșnicie.
Vreau...
viața noastră fie-ne,
să fie,
în clipa veșniciei, o poartă
de intrat!

15 noiembrie 2008

Divagație

Pășind pe treapta timpului,
să simt sub talpă treaptă,
n-am pas
spre stânga ori spre dreapta,
decât
pe linia cea dreaptă.

Că linia dreaptă-i
mai scurtă,
mai repede-mi este ajunsul;
și-Acolo-ajuns,
nu mă apucă
nici râsul și nici plânsul.

Ce mult mi-e drag
de popa Znai,
vizionar,
cu har divin;
ne-'ncredințează
că Acolo nu-i
durere, întristare ori suspin.

Acolo-i rai
cu îngerii cumsecade,
cu multă umbră
și verdeață.
Aici e nașpa,
doar Acolo e mișto,
iar moarte nu-i, e numai viață.

20 noiembrie 2008

Etern(nul) eter

Etern eterul mă înconjura
și-ntregul univers
citea din carte.
Eram în fiecare-atom
și nu era
pe nicăieri aproape ori departe.

Ca funigiei, foi rupte printre
căi lactee
zburau, oprindu-se prin galaxii
cu stele.
Mă cuprindea un dor
de ducă după ele,
cercam să plec spre-acel necunoscut,
dar pe pământ
mai aveam treburi de făcut.

Visam...

Visam c-aproapele de lângă mine
pe care l-am iubit
precum și el pre mine m-a iubit
ca pe-un aproape,
din dragoste de-aproape m-a ucis
și m-a făcut o carte.
Cât un Larousse de groasă
și cu tartaje groase
și pusă cartea la vedere
lumească.

Pe-un raft, dintr-un stejar cioplit,
alături de-alte cărți tot de-ale mele
pe care nimeni nu s-a sinchisit
să le citească.

Iar oameni buni,
eu nu-i vedeam,
dar îi simțeam
că erau buni,
mă îngropau la loc de vază-n țintirim,
râvnit de morții
de la margini.

Eu mă uitam cum îmi îngroapă cartea
cât un Larousse de groasă,
dar nimănui, pe-obraz, nu-i apărea
nici o grimasă
de păneri de rău.

Iar cartea eram eu.

Simțeam eterul încărcat
de entități pe care eu nu le vedeam,
dar le simțeam.
Și mai simțeam
pe carte lutul apăsător.

Și-atunci, alți oameni,
oameni răi,
eu nu-i vedeam,
dar îi simțeam
că erau răi,
mă dezgropau
și m-aruncau
la margine de țintirim
pe unde nu treceau
decât doar oameni răi.

Și-atunci,
am început să strig
să mă trezească cineva,
că-n marginea aceea
era frig,
dar nimeni,
nimeni nu mă auzea.

22 noiembrie 2008

Eternul eter

(Variantă)

Fluid cosmic,
etern, - eternul eter
dintre Apeiron:¹
(apă, pământ, aer și foc),
eternul eter, -
vibrație-undă, șoc
între nemargini de cer
și alt cer.

Fluidul
ce curge-n vibrații și unde
prin holospațiul
Marelui Nimic, -
cuantic, deductibil, atomic,-
pe-oriunde ajungi,
ori n-ajungi nicipeunde.

24 noiembrie 2008

¹ Apeiron – s.f. (fil.; la Anaximandru) – element primar și cauză materială a lucrurilor, materie indeterminată și infinită (aerul, apa, focul și pământul) (gr. Apeiron)

Împăcare

Nu poți ajunge
unde vrei s-ajungi,
dar
numai dacă-ncerci s-ajungi,
ți-e gândul împăcat.

Împacă-te cu gândul!
subliminală împăcare
când gându-ți este împăcat.

Că-n lumea asta trecătoare,
doar gând curat
mai poate să te-mpace
cu lumea viitoare,
cu lumea următoare.

27 noiembrie 2008

Crâmpeie

Adun crâmpeie să refac
întregul
acelui timp
care și el n-a fost întreg.
Mi se drămluise
curgerea clepsidrei;
alternativă nu aveam;
s-aieg.

Din cioburi adunate
nu cârpim întregul
din care ne-am desprins
secvență.
Închisă-i curgerea-n clepsidră,
întortocheată-i calea
spre Esență.

De ce ispita n-a mușcat
din Pomul Vieții!?
Ca să răsară soare
trebuie s-apună soare.

Acum
nici că mă-ntreb
de ce mi s-a umplut
clepsidra
cu nisipuri mișcătoare.

29 noiembrie 2008

Pierdute amintiri

Mă duce gândul înainte,
Mă poartă gândul înapoi.
Pierdute-aducerile-aminte
Mi le aduce înapoi.

Pierdute amintiri, - noian,
Le-a adunat gândul nebun
Din zi, din lună și din an.
Cu ele ce să fac acum!?

Să scap de ele nu mai pot.
Fărâme sunt din viața mea.
La urma urmei, de socot,
Să scap de ele tot n-aș vrea.

1 decembrie 2008

Cândva

Cândva
m-oi duce dintre voi
în țintirimul
cu fantome și strigoi
și veți veni,
de mă veți mai păstra
în minte
cu lumânări
la afumat morminte.

Cândva
din ecuație mă voi substitui;
e singura problemă-’n
care se admite.
E regula simplificată
ce permite
substituirea în noapte
după zi.

De veghe, - fauni peste munți
și genele pădurii,
iar peste marea noapte-a permanenței, -
lemurii.

Cândva de mâine
în cândva ce-a fost
va încheia alt ciclu,
banal,
tot fără rost.

2 decembrie 2008

Vegherea de sus

Când n-avem ce spune,
Când n-avem ce face,
Când n-avem în loc ce pune,
Spunem hilar ce ne place:

Să credem ca-'ntr-un Isus
Că cei dintre noi ce s-au dus
Trimite-ne-va printr-un surâs
Vegherea de sus.

3 decembrie 2008

Consubstanțialitate¹

Se-mparte-n două
consubstanțialitatea;
în două împărțită
chiar de Marele
Demiurg:
divină
și în ce-i incompatibil
cu divinitatea;
în veșnicie
și în cei care în veșnicie
nu ajung.

Divinitatea:
Tatăl, Fiul și toți divinii,
Esență veșnică peste genuni
și-mpărății cerești.
De partea baricadei:
eu, ai mei și cu vecinii,
bezmetici printre paralele
și meridiane pământești.

¹ Consubstanțialitate s. f. Calitatea a ceea ce este consubstanțial; unitate și identitate de substanță.

Celula universului
e-aceeași
oriunde te-ai întoarce,
în câte-s
spre a nu mai fi,
în tot și-n toate.

Tot ce-i făcut
din humă ori din lut,
tot în pământ se-ntoarce
(cum spune sacerdotu');
pământul se reface,
iar noi,
noi amândoi, -
telurică și efemeră
consubstanțialitate.

5 decembrie 2008

Epitaf

Întregul univers
e-un paradox
și un nonsens.
Sens are numai veșnicia,
Dumnezeirea,
Nemurirea.

6 decembrie 2008

Aleea tăcerii

Aleea pietruită-'mparte-'n
două țintirimu'.
Pe dreapta,
stau în fală veteranii
ce au vechime multă-n
țintirim,
infatuați cu cât mai mult li-s anii
de când
au tras zăvorul de la tindă.
Li-s crucile-aplecate
și mâncate
de cari
care alt'dat' rodeau în grindă.

Pe stânga,
proaspăt nou-veniții,
acoperiți cu lacrimi proaspete
și roze.
Li-s crucile prinse-n beton-armat
cu poze
color,
desprinse parcă dintr-un curcubeu.

La margine stau eu.
N-am cruce,
nici din țevă ruginită,
nici din beton-armat.
Măcar
din lemn de brad
nu am,
să-mi curgă peste lut
tămâie,
să mă mângâie.

Fiat lux! zise Divinu'.
Și se făcu lumină
și o alee pietruită
care-mparte-'n două țintirimu'.
Aiașta-i metafizica divină!

7 decembrie 2008

Vreau

Vreau să privesc infinitul și-albastrul,
dar ochii-mi cu greu deslușesc norii.

Vreau să-ți îmbrățișez trupul,
dar mâinile-mi sunt slabe, fără vlagă.

Vreau să alerg către tine,
dar de picioare mi s-au legat pietrele morii.

Vreau ce poate să vrea un om.
Din vrutul meu, cât și ce mi se dă?

Ceea ce mi se dă cu altruism
este stânjenul
în care voi dormi de-a pururi
fără să mai vreau nimic
din ceea ce am vrut odată.

Am vrut...

9 decembrie 2008

O umbră

De parcă cu-ndurare
ca la mila orbului, întind
spre tine cu speranță mâna,
norule,
să-mi curgă-n palmă
lacrimile tale.
Pe unde ai umblat
le-ai strâns din jale
de oameni trecători ca tine,
trecătorule!

Iar eu
cu ruga de milog de la țâțâna
podului,
mă rog
să-mi dai și umbră,
să mă-mbrac în umbră,
să mă arate oamenii cu mâna
că țin umbră,
că am trecut
prin lumea asta sumbră,
fără să las
în urma mea vreo umbră.

10 decembrie 2008

Acolo sus

Acolo sus e steaua mea,
acolo sus,
ori poate e lumina,
numai lumina
și cenușa
ce-a mai rămas din ea,
acolo sus.

Ideea nu-i a mea;
a mea-i nedumerirea
că dintr-o stea
rămâne pentr-un timp
lumina,
iar pân' la urma urmei,
(e trist, de necrezut, hilar),
rămâne
cenușa, doar.

12 decembrie 2008

Mantaua

Bunicu'
și-a lăsat mantaua în neștire,
ori a uitat bunica
să i-o dea?
ori în manta prea bine nu-i ședea
și l-a-mbrăcat bunica-n
haina lui de mire?

I-a dat mantauă nouă,
Vodă;
din stoc,
când l-a trimis la Mărășești
pe linia-ntâi,
să bage
groaza-n sânul neamțului,
dar Fritz i-a ciuruit mantaua,
foc cu foc.

I-a pus vodă în piept
„Virtutea Militară”
și l-a lăsat la vatră;
i-a mai lăsat
mantaua.

S-o poarte când prin sat
s-o face frig,
ca rana mai puțin să-l doară.

Stă într-un cui mantaua,
agățată.
Bunicu' a plecat cu treburi,
sus.
Feciorii lui, pe rând,
de mult s-au dus,
iar eu, pe gânduri...
lung privesc spre poartă.

15 decembrie 2008

Amurg

Amurgul mi se pare azi hilar.
Zenitul se coboară-n neant.
Urcuşurile-n coborâş dispar
Şi cade-apocalipsa pe pământ.

Sunt mai puţine, mâine, amintirile
şi zilele.

În nopţile prea lungi aud
cum scârţâie la-ncheieturi sicriele
şi mi se pare că aud
povestea lor
fără sfârşit.

Şi-n cea de-a şaptea zi,
aud curgând
picuri de veşnicie peste amintiri
şi peste mine,
iar zgomotul de fond din univers
mă cheamă,
mă ia cu el,
îmi face loc în el
să rezonéz la peste
20.000 de hertzi.

17 decembrie 2008

Andante, andante

Și peste toate adunate
și peste toate câte-au fost
cu rost, mai multe fără rost,
avem încă putere-n noi:
andante, andante.

Urcăm Golgote după moarte?
ne-mpiedicăm, cădem, ne cățărăm;
puteri în noi, de unde mai luăm?
un glas de-abia rosti mai poate:
andante, andante.

Ecou din hăuri răscolind trecuturi
ajunge-n noi prin miile de ani.
Ne rematerializăm în noi făcuturi,
cad în desuetudine filozofii savante.
Mai încercăm odată? Poate...
Andante... andante...

18 decembrie 2008

Nihil esse¹

Când nu ai întrebări
n-ai suferințe,
nici bucurii,
nici sentimente.

Când nu ai întrebări,
ce pui în loc,
să poți avea ceva
ce nu se-nlocuiește
cu nimic!?

19 decembrie 2008

¹Nihil esse, - lat. – a nu avea nici o valoare, a fi inutil.

Revelație

Pășesc pe timpul
necălcat de nimeni
și aspru
precum cremenile unui munte
pe care au călcat desculțe
goale
de oameni aspri
și picioare de fecioare.

Pe timpul nevenit, imaculat
ca sufletul de prunc
ori de fecioară,
pășesc
și simt cum intră-n mine
particule primordiale
din
materia ce n-a găsit-o nimeni
pân'-acum în univers.

Materia care lipsea din infinituri
ca o verigă lipsă
din lanțul Inceputului dintâi.

20 decembrie 2008

În curând

În curând
voi intra în noapte încremenită,
iar cornul lunii
își va împlini pătrarul,
dacă vor fi uciși vârcolacii, -
famelicii, antropofagii.

Nici un drum
nu va mai fi lung;
nici o cărare
nu va mai duce undeva
și nici un zbcium
nu-și va șopti incurile.

Nici un duh
din cremeni de munte
nu va mai despica bezmetic
hăurile.

Și nici un izvor
nu-și va mai curge susur
printre undele pierdute
în cercurile concentrice.

În curând
vor intra în armonia cosmică
lucrurile pământului.

21 decembrie 2008

Invariabila stereotipie

O fi târzie noapte,
dimineață,
pe cer mai urcă luna,
ori coboară?
aș ști și eu
cum e pe-afară,
de mi-ai lua pământul
de pe față.

Privind în sus, eu, cel de jos,
nu mi-aș vedea
il spiritus;
eu, cel de sus, il spiritus,
nu m-aș vedea pe mine, jos.

Oricum și-orîșideunde
aș priviri,
privind perplex nemărginiri,
invariabila stereotipie:
„a fi sau a nu fi”!

22 decembrie 2008

Aritmetică

Pașii mei nu te-au călcat,
timpule,
care vîi să-mi măsoari
mărginirea.

Vino, să-ți simt sub pas nemateria
și fuga într-o nesincopată curgere
din neîceput, din neizvor,
din nemărginiri
și măsoară-mi mărginirea.

să socot cât înapoi, cât înainte
să trec în răbojul firii,
mărginirii;

cât să adun, cât să scad,
cât să înmulțesc, cât să împărțesc,
așa, dintr-o tembelisimă curiozitate
în aritmetica de sub linie.

23 decembrie 2008

Colind

În casa voastră c-un colind
În seara asta m-așteptați;
Să fiți acasă, mamă, tată,
Și voi să fiți, surori și frați!

Din ceruri să veniți acasă;
O dată-n an doar e Crăciun;
Veniți din veșnicii, de-oriunde,
Atâtea am...am să vă spun!

Din hârbul ce-l luați din cer,
Vărsați în candelă lumină!
Odaia voastră va fi plină cu
Miros de brad și de rășină.

24 decembrie 2008

Crăciun

Am fost copil odată,
era Crăciun.
Plutea
miros de brad și de tămâie
în casa
plină de părinți și frați.

Tot omul încerca
să fie om mai bun
măcar
în ziua-'ceea, nepurtând mânie
celor ce încă nu erau
împuținați.

Era Crăciun,
eram copil și era bine
în odăița-n care ne cădea
de sus lumină,
din steaua
care a călăuzit cândva pe magi.

Cercam atunci
să mă pricep pe mine
de ce nu pricepeam
că vremurile ce-or să vină
îmi vor fura spre prăpădire
pe cei dragi!?

25 decembrie 2008

Neechivoc

Mai bine să ne fie,
Ce poate fi mai bine?
Să știe, cine știe
Ce-i rău și ce e bine?

Ce ne-am dori să vrem?
Să ne păstrăm în fire,
Iar firul de pe ghem
Blestem să nu desfire.

Când lumea va muri
Și va scăpa de mine
Și ei bine i-o fi,
Mi-o fi și mie bine.

26 decembrie 2008

Mă-ntreb

Mi-e trupul strivit
între cer și pământ,
între marea lumină
și marele negrunțneric,
între colbul din stele și duhul
din mine
ce vajnic mă ține-'n tumult.

Mă-ntreb, dacă așa...
făcutul din mine-ar fi fost
dintr-un boț de cer făcut,
nu din lut,
eram tot așa?:
cu ochi, cu gene, sprâncene,
cu mers, cu strâns,
cu ajuns, cu plâns, cu râs
și om și fiară,
și sfânt în rai, ori drac din iad,
cu duh în mine
care pleacă, dacă-l supăr?

Eram și-aș fi rămas așa,
ori altcumva?

27 decembrie 2008

Filosofăm

Filozofăm
când nu avem ce face,
din plictiseală, ori că ne place,
când nu avem răspunsuri la-ntrebări
și ori de câte ori,
când întrebările-s exhaustive,
imperative,
cu, ori și fără de motive
că,
de ce mai dăm cu stângu'-n dreptu' pe aici
că și așa suntem prea mici
din cei mai mici,
că și așa venim din neant,
din haos, din nimic,
și ne mai întrebăm încă o dată,
retoric,
dacă
Adam și Eva au avut buric.

Și din reflex,
perplex,
și dacă îngerii au sex.

28 decembrie 2008

Încă

Big bang-ul încă pâlpâie
nestins
și încă mai avem din Fiat lux
o rază.
Lumina-n noapte
încă nu s-a stins;
mai stă Acolo sus un Cineva
de strajă.

Mai stă cupola suspendată
în albastru;
e încă plină slava
de ciripitoare,
mai ascultăm pioși
o rugă de sihastru,
mai sunt copii,
mai sunt copaci în floare.

Din când în când încă iubim,
c-atât, răzbind prin ură,
ne-a rămas.
Ceea ce știm
e că nimic încă nu știm.
În restul ce-a rămas,
mai țacăne un ceas.

29 decembrie 2008

O, bieți bătrâni!

O, bieți bătrâni, sărmani moșnegi
cu dioptrii, cu pași betegi,
semințele nu mai pocnesc,
sâmburi căzuți nu încolțesc
la umbra voastră.

Luați-vă umbra-n pământ,
cum șarpele-n pământ își lasă
otravă și veșmânt,- cămașă,
c-așa s-a scris un legământ
sub umbra voastră!

O, bieți bătrâni, relicve sumbre,
nebuni zevzeci buni pentru tumbe,
pe-aici vă terminară-ți treaba,
țineți pământului degeaba
cu umbra voastră, umbră!

Stăpânul umbrelor vă cheamă.
Vă credeți ce? Sunteți o hologramă!

30 decembrie 2008

Haiku

I

Eternitatea se scrie
pe fruntea ta de poet
dacă semnezi cu haiku.

II

Eminescu dacă
ar fi scris haiku
ar fi fost poet, oleacă.

III

Orice 'nainte, 'napoi, -
stereotipii
în jocul perpetuum.

IV

Gaură de vierme
recontragere
în zero absolut.

VII

Albul luminii
negruîntuneric
alternativă-n eter.

VIII

Doară colbecii
ne mai privesc
cu coarnele lor.

IX

Zdreanță de darvinism
vetustă și-n vogă
cabotinism.

X

Ca un dat jos din copac
antonime
subliminal și grotesc.

31 decembrie 2008

Eu n-am crezut în îngeri

Eu n-am crezut în îngeri
care
cântă-n cor
și ne zâmbesc
și ne veghează,
ce poartă-n aripă un zbor,
nu de Icar, ci îngeresc.

În visul meu ...
- mi se părea concret –
mi-a apărut un înger
ce m-a certat
pe îngerește cu blândețe
pentru necredința mea...
...necredința mea...

31 decembrie 2008

CUPRINS

Au plecat cocorii / 7-12

Pleacă cocorii / 13

Speranțe de Pandore / 15

Vise spulberate / 17

Incompatibilitate / 19

Mai știi...? / 20

Ecouri / 22

Înștiințare / 23

Hora de nebuni / 24

Roata morii / 25

Abandonații / 27

Gazel / 28

Îngerească / 29

Vremelnic / 31

Colibri / 33

Doar gândul / 35

Vine odihna / 37

Veriga lipsă / 38

Asemuire / 41

Restitutio / 44

Elegie pentru duhul meu / 46

Trecut / 48

Balada sihastrului / 49

Șerpească / 54

Destin / 56

Nu știam / 57
Mai aproape / 59
O, zei! / 61
Moartea popii din Scăieni / 62
Zănatic gând / 64
Chimia mineralului / 65
Lut / 67
Destine damnate / 68
De n-am muri... / 71
Cain / 73
Insolență / 74
Și toate / 75
Urme / 76
Mă doare nemateria / 78
Pot bea în voie / 80
Nu te-ntreba / 82
Nu pot / 83
Așa i-a fost... / 84
Ploaie / 85
Trecere în revistă / 87
Mi-ai dat... / 89
Sic tranzit gloria mundi / 90
Buha / 91
Introversiune / 92
Pânza Penelopei / 93
Dă-mi, Doamne, trupul înapoi / 94
Un loc / 96
Când / 97

Ilogică / 98
Dumnezeule! / 99
Se mișcă umbre / 100
Fata dintr-a zecea / 101
Peștișorul de aur / 103
Întinde-ți mâna / 104
Basorelefuri / 105
Stampă / 106
Mai cred... / 107
Urgii / 109
La sânul tău / 110
Divagație / 112
Eter(nul) eter / 114
Eternul etern (variantă) / 118
Împăcare / 119
Crâmpeie / 120
Pierdute amintiri / 122
Cândva / 123
Vegherea de sus / 125
Consubstanțialitate / 126
Epitaf / 128
Aleea tăcerii / 129
Vreau / 131
O umbră / 132
Acolo sus / 133

Mantaua / 134
Amurg / 136

Andante, andante / 137
Nihil esse / 138
Revelație / 149
În curând / 140
Invariabila stereotipie / 142
Aritmetică / 143
Colind / 144
Crăciun / 145
Neechivoc / 147
Mă-ntreb / 148
Filozofăm / 149
Încă / 150
O, bieți bătrâni / 152
Haiku / 153
Eu n-am crezut în îngerii / 155